

EXPOSURE 1010 CD, AMP

Ellentmondásos bemutatkozása (2010S, HFP55) után az Exposure a 3010-es készülékekkel (HFP58, 62) megkönnyebbülésünkre sikerrel bizonyította előbb a megfizethető, majd a Classic családdal (HFP78) a fajsúlyos high-end létezését, végül a 2010S2-vel (HFP88) a közép-kategóriát is helyrepopozta. Egyedül belépő szinten nem tette még le névjegyét a kis, független angol specialista.

Idén aztán erre is sor került, 2011-től a 1010-es sorozattal végre a méltányos árú készülékek hívei is megismerhetik az Exposure legendássá vált hangzásvilágát. A család egészen

szűk körű, egyelőre mindössze egy CD játészó és integrált erősítő alkotja, de ahogy hamarosan kiderül, akkor sincs okunk elégedetlenségre, ha esetleg nem bővülne tovább a család.

1010 CD lejátszó

Van már akkora Exposure-ös tapasztalatunk, hogy ne számítsunk a gyártótól részletekbe menő technikai fejtegetésekre, valószínűleg ezúttal végképp úgy voltak vele, hogy kár ilyesmivel fárasztani a nagyközönséget, az alapszintet megcélzó vásárlókat a műszaki finomságok helyett úgyis inkább a hírnév és a kipróbált hangminőség vonzza. Így aztán a CD játészóról a 30 VA-es toroid trafót nem számítva nagyjából annyit tudunk elmondani, amennyit a külseje elárul: igazi, klasszikus értelemben vett hifi dobozt kap, aki őt választja, természetes és így nehéz is.

Nem sajnálta tehát a fémet az Exposure, és alapvetően a megmunkálás minőségén sem spórolt, szép szálciszolt, feketére eloxált (vagy natúran hagyott), kb. 2 mm vastag alumínium előlapot illesztett a masszív házra, de ugyanígy könnyűfém a lemezfiók frontja is, holtjátékát viszont, és így az illesztési hézagot alaposan eleresztett tűréssel méretezték. Akárcsak a hagyományos, mechanikus tápkapcsoló furatát, ami így meglehetősen lötyögve ül a fészében. A berántott lemez értő kezek közé kerül, villámgyorsan beolvassa a minden bizonnyal CD-A meghajtó, késlekedés nélkül indul a lejátszás, ilyen készséges gyorskeresésről nem is álmodhat a DVD mechanikához szoktatott hifista, kár, hogy a lencseforma gombsor sáv váltás funkciójáról nem tették elérhetővé. Nagy kérdés, hol lehet még ilyen antik kijelzőhöz hozzájutni, manapság legfeljebb old-

timer lejátszókon látni ilyesmit, de az Exposure-nek sikerült a lehetetlen, és az igazat megvallva a sötét borostyán-sárga fényű display jól illik a retró környezetbe. Ha mégsem tetszene (vagy esetleg a hangot befolyásoló hatásától szeretnénk megszabadulni), az előlapról kikapcsolhatjuk, de intelligens módon ilyenkor is csak lejátszás közben sötétedik el. A hátlap nem tartogat különösebb izgalmakat, hacsak nem az optikai digitális kimenet előnyben részesítését, az analóg sztereó RCA-pár aranyozása és az IEC tápaljzat kötelező gyakorlat ebben a sportágban. Akárcsak a távkapcsoló, ami fekete műanyagból készített kicsi, könnyű, jó formájú, de mégiscsak hétköznapi darab, a 2010S2-vel megismert társa mellett azonban maga a formatervezés csúcsa.

1010 integrált erősítő

Minden felesleges sallangot nélkülöző, lényegre törő előlapjával az erősítő talán még elegánsabb, nincs miért szégyenkeznie a drágább Exposure erősítők mellett sem. Nemesen

egyszerű módon, masszív kattanással kelti életre a hálózati kapcsoló, üd-vözlendő az ilyen helyen teljesen felesleges készenléti üzemmód mellőzése, a kimenetek ébresztésének késleltetéséé viszont már kevésbé, nem kellemes a fülnek a hangsugárzók csúnya recsegnése bekapcsoláskor, amik a rend kedvéért kikapcsoláskor is eleresztenek egy felszabadult pukktantást, bár igaz, ami igaz, a jelenséget a felsőbb kategóriában sem találta különösebben problémásnak a fejlesztő. A két esemény között szerencsére minden a legnagyobb rendben, a ledes világítás, szépen megformált alumínium forgatógombbal mozgatott analóg potméter jól adagolja a hangerőt kézi üzemben és távvezérlőről egyaránt, a reléket kapszolgató, rádiógomb-elven működő bemenetváltáson, na és az IR vevő alakán kívül nincs is másra szükség.

Esetleg a típusjelzésre, de az a gyártótól nem szokatlan módon a lejátszóhoz hasonlóan innen is lemaradt, ránézésre tehát csak értő szemnek árulják el magukat a 1010-es elektronikák. Kivételre nézve tehát nem sokkal marad el erősítőnk a 2010S2 mögött, így aztán az audio jel útjában elhelyezett minőségi kondenzátorokkal, a rövid jelútra optimalizált nyomtatott áramkörökkel együtt is költséghatékonyabb belvilág mellé kell még valami, ami egyértelműen tükrözi a hierarchiát: természetesen a teljesítményről van szó, ennek mindenképpen kevesebbnek kell lennie a feljebbvaló 75 wattjánál. Így is van, be kell érünk 50 wattnyi tranzisztorttal, amit 120VA-es toroid trafó igyekszik kiszorgálni; meg is dolgoznak rendszeren a zenéért, a teljesen zárt kasztni idővel tetőtől talpig alaposan átmelegszik, szinte A osztályos üzemet imitál. A hátsó panel tanúsága szerint a 1010-esek költségvetése már nem bírta el az angliai gyártást (bár ez a minőségre nézve nem feltétlenül hátrány), és az Exposure-specialitásként alkalmazott

süllyesztett banánaljzatoktól eltekintve a különleges extrákat sem, de azért egy rejtett szolgáltatással mégis igyekszik a kedvünkben járni: 5 db vonali bemenetéből egy (az AV) szabályozatlan, így házimozsi rendszerben kvázi végerősítőként rábízhatjuk a frontcsatornák hajtását.

Hangminőség

Nagyon kellemes, lágyan ívelő dallamvilággal mutatkozik be a hegedűversenyen keresztül a 1010-es szett, természetes, színezetlen, pózok nélküli az előadás. Kicsit zavarba is ejtő a teljesen érett, kidolgozott hang, annak idején a bemutatkozó 2010S közel sem volt ennyire összeszedett. Az újdonságok viszont abszolút hitelesen muzsikálnak, minél többet hallgatjuk, annál inkább elképedünk, ebben az árkategóriában messze nem megszokott egység, harmónia, teljesség uralja a produkciót. A stílus egyértelműen romantikus, kifinomult, érzékeny a hangvétel, a hangszerek kidolgozottak, a szólista érzelemdús játéka valóds hangulatot közvetít. Talán a hangszerdúsabb, temperamentumosabb részek leplezik le némiképp az Exposure rendszer helyét a világban, de még ez is feltűnésmentesen történik, némiképp fellengzősebb ilyenkor a felbontás, egész picit összerosmódnak a hangszínek, de azok is csak a háttérben és ott sem impresszió-

onista módon. A tempó viszont még csak egy pillanatra sem törik meg, nagyon magabiztosan támadja a tuttitkat a lánc, határozottan, dinamikus építkezik, nem fagy ki a szuszából, nincs torzítás, botlás, még nagy hangerőn sem, jól beosztva mégis elég lehet 50 kis wattocska? És még be sem éri ennyivel, hiszen a sztereókép is törődést érdemel: teljes értékű, pontosan definiált, jól strukturált a hangszínpad, ami a sok-sok apró részlettől lesz végképp teljes, a romantikától most nem idegen az aprólékosan informatív viselkedés, pont miatta lesz igazán atmoszferikus a produkció. Folytathatjuk akár operával is, nem lankad a lelkesedés, sőt, csak most kevesebb a lágyítás és több a temperamentum, a lendület, nagyon agilis, önérzetes a tenor, ércesen, ha-

tározottan énekel, meglehetősen súlyllyal, de cseppet sem nehézkesen. Kifogástalan a tisztaság, remek a dinamika, a hangos, hosszán kitartott hangok szilárdak, az elbeszélő részek pontosak, példásan artikuláltak, már látszik, ismét nem fogunk csalódnai az Exposure-ban. A Pawshop-koncertet szép telt taktusokkal, frissen, ritmusosan, remek hangszeres jelenléttel játssza, a vibrafon különösen látványos, nagyvonalúan járja be a színpadot. Nem lehet kötözködni a sávszélekkel sem, nincsenek túlhúzott magasak, inkább amolyan ésszel lekerekített felső sávval van dolgunk, ami sosem éles, keményebb

pengést legfeljebb egy-egy kíméletlen beütőcin-csapás tud kihúzni belőle. Még dicséretesebb a basszus viselkedése, halkan és hangosan egyformán jól érvényesül, nemcsak úgy eldorombolgat, hanem dallamot játszik, közben kiválóan súlyozva, precízen adja a tempót. Stinget sem szokták alapszintűnek szánt elektronikák ennyire akusztikus hangvételben előadni, komolyan élményszámba megy, mintha jazzbanda játszaná a Hounds of Wintert, a basszusgitár nagybőgőhöz illően dallamos, a dobok csak módjával szelídítettek, az ének lenyűgözően eleven, nem akármilyen házikoncert alakul ki az orrunk előtt. És még rockernek sem utolsók a 1010-ek, nagyon ott van a szeren a feleszes, nem rombolásra termett, ám hangszeresen annál erősebb Deep Purple, gitártépés helyett értő szólókat kapunk tőle, érzéssel lüktet a basszus, a pergőütésekben ott a bőr hangja, szédületes orgona verseng az énekkel.

Ajánlás

Nem tagadom, el vagyok ragadtatva az Exposure legújabb dobásától, árkatagóriájára, teljesítményére, mindenére rácafolva profissionálisan, műfajtól függetlenül nagy-nagy hozzáértéssel, magabiztosan zenél, tipikusan az a rendszer, ami a későbbi továbblépés szándékával kerül majd a zenerajongó otthonába, hogy aztán gazdája szívéhez-füléhez nőve jó hosszú időre elvegye a kedvét a leváltásától.

Zajác Tamás

TERMÉK ADATOK

1010 CD JÁTSZÓ

Frekvencia átvitel:	20 Hz - 150 kHz
THD:	< 0,008 %
Méreték:	420×90×300 mm
Tömeg:	5 kg
Ár:	139.000,- Ft

1010 INTEGRÁLT ERŐSÍTŐ

Teljesítmény:	2×50 W / 8 Ohm
Frekvencia átvitel:	20 Hz - 20 kHz
THD:	< 0,05 %
Méreték:	100×440×445 mm
Tömeg:	7 kg
Ár:	149.000,- Ft
Forgalmazó:	Akusztika
Elérhetőség:	06-1/321-5384